

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/590/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6816202252
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2017:6816202252.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a sudcov JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Petra Prievodu, v právnej veci žalobcu E. W. X., a.s., so sídlom Q. X, XXX XX W., IČO: XX XXX XXX proti žalovanému Y. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XX, XXX XX L. Q., okres H., v konaní o zaplatenie 3.192,17 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Revúca sp.zn. 4C/85/2016-54 zo dňa 09.09.2016 takto

rozhodol:

I. Odvolanie žalobcu proti výroku I. rozsudku Okresného súdu Revúca sp.zn.4C/85/2016-54 zo dňa 09.09.2016 o d m i e t a .

II. Vo výrokoch II. a III. rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

III. Žalovanému n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.750,90 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 1 % ročne zo sumy 3.192,17 Eur od 26.04.2014 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.). Žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 50,70 % (výrok III.). Súd vec právne posúdil podľa ust. § 52 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 261 ods. 3, písm. d), § 497 Obchodného zákonníka, podľa § 25h a § 25f ods. 1, § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z., v znení účinnom ku dňu 31. 12. 2012, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 10c a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca so žalovaným uzatvoril zmluvu o E. H. B. č. XXX/XXXX/XXX. (ďalej len „Zmluva o úvere“), na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 3.300,- Eur pri pohyblivej úrokovej sadzbe, pozostávajúcej zo základnej sadzby pre refinanc expres úvery a hrubej marže, t.j. v deň podpisu zmluvy o úvere vo výške 17,19 % ročne. Pre prípad omeškania so splatením úveru alebo akejkoľvek splátky bolo dohodnuté oprávnenie žalobcu účtovať zo splatnej, ale nesplatennej sumy úveru okrem bežného úroku aj úrok z omeškania vo výške maximálne 8% ročne. Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na deň 28.09.2019, úver bol žalovanému poskytnutý dňa 30.10.2012, 1. splátka vo výške 68,23 Eur bola splatná dňa 28.11.2012, 2. až 82. splátka vo výške 68,23 Eur bola splatná vždy 28. deň v mesiaci a 83. splátka vo výške 67,50 Eur bola splatná dňa 28.09.2012. Ročná percentuálna miera nákladov bola vo výške 20,77 %, priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov predstavovala 19,08 %. Celková čiastka splatená spotrebiteľom, vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy tak mala predstavovať čiastku 5.919,64 Eur, zmluvné strany si dohodli poplatok za vedenie úverového účtu vo výške 2,50 Eur mesačne, ktorý mal byť zúčtovaný mesačne v deň anuitnej splátky. Žalobca výzvou zo dňa 18.02.2014, ktorú doručil žalovanému dňa 24.02.2014 vyzval žalovaného na zaplatenie záväzku po lehote splatnosti s upozornením na možnosť vyhlásenia úveru za predčasne

splatný. Následne výzvou zo dňa 20.03.2014 vyzval žalovaného k splateniu celého úveru vo výške 3.815,68 Eur v lehote do 10 dní odo dňa doručenia výzvy. Výzvu si žalovaný v odbernej lehote neprevzal, výzvu súd považoval za doručenú žalovanému dňom 11.04.2014 pri použití fikcie doručenia. Úver bol žalobcom vyhlásený za predčasne splatný s účinnosťou ku dňu 25.04.2016. Podľa štatútu splatenia účtu predstavovala výška nezaplatenej istiny 3.192,17 Eur, nezaplatených úrokov 1.742,39 Eur a nezaplatených úrokov z omeškania 43,24 Eur. Súd konštatoval, že zmluva o úvere obsahovala všetky zákonom stanovené náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Keďže žalovaný výslovne nepoprel skutkové tvrdenie žalobcu o poskytnutí peňažných prostriedkov a o ich nesplácaní nebolo sporné, že žalovaný si svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy neplnil. Po tom, čo žalovaný nehradil svoje peňažné záväzky v termíne ich splatnosti, žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie jeho splatného záväzku s upozornením na možnosť predčasného zosplatenia úveru realizovaným podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a keďže žalovaný na výzvu žalobcu nereagoval, žalobca vyzval žalovaného na predčasné splatenie úveru v lehote 10 dní od doručenia výzvy s účinnosťou k 25.04.2014. Súd priznal žalobcovi právo na zaplatenie dlžnej sumy vo výške 3.750,92 Eur ku dňu 25.04.2014, t.j. ku dňu predčasnej splatnosti úveru, ktorá suma pozostáva z nesplatenej istiny úveru vo výške 3.292,17 Eur (správne má byť uvedené 3.192,17 Eur) a zmluvného úroku vo výške 558,75 Eur vrátane úroku z omeškania, ktorý si žalobca uplatnil v nižšej ako zákonnej výške, a to vo výške 1 % ročne, ktorý úrok súd z omeškania súd priznal z uplatnenej dlžnej istiny úveru, t.j. zo sumy 3.192,17 Eur od 26.04.2014 do zaplatenia, keď k omeškaniu so splnením dlhu došlo dňom nasledujúcim po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru t.j. odo dňa 26.04.2014. Súd vo zvyšnej časti žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Poukázal na to, vo vzťahu k časti uplatneného bežného úroku z úveru po splatnosti úveru t.j. od 25.04.2014 do zaplatenia, že zmluvný úrok predstavuje odplatu za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov zo strany veriteľa, ale iba do momentu predčasného zosplatenia úveru. Zmluvne dohodnuté úroky predstavujú osobitnú peňažnú náhradu pre veriteľa, súvisiacu s poskytnutím finančných prostriedkov, pričom sú splatné spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky teda spolu s istinou podľa ustálenej rozhodovacej praxe. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 1Co/160/2013, sp.zn. 1Co/30/2012, Krajského súdu v Žiline sp.zn. 9Co/138/2015, Najvyššieho súdu SR R59/1998 (žalobcovi neprislúcha právo na zaplatenie zmluvných úrokov za obdobie po splatnosti úveru, vzniká mu iba právo na zaplatenie úrokov z omeškania, keďže veriteľ po lehote splatnosti peňažné prostriedky už ďalej neposkytuje). O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu, keď pomer úspechu žalobcu predstavuje 50,70 %, z tohto dôvodu priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50,75 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podal odvolanie žalobca v zákonom stanovenej lehote. V odvolaní namietal, že má za to, že predmetné rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd v odôvodnení napadnutého rozsudku dospel k záveru, že žalobca nemá nárok na úroky úveru po vyhlásení predčasnej splatnosti, s ktorým názorom nesúhlasí. Poukázal na právnu úpravu obsiahnutú v ustanovení § 261, § 497, § 502, § 369 ods. 1, § 503 Obchodného zákonníka. Zdôraznil, že zmluva o úvere je odplatnou zmluvou, čo vyjadruje záväzok dlžníka platiť úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov. Bezúročná zmluva o úvere je pojmovo vylúčená. Z podstaty úveru ako ceny za používanie peňažných prostriedkov možno vyvodit', že povinnosť dlžníka platiť úrok trvá až do doby vrátenia úveru. Vo vzťahu k úroku z úveru a úrokov z omeškania oba inštitúty treba dôsledne rozlišovať. Úrok z úveru je cena peňažných prostriedkov, ktoré poskytovateľ úveru dáva do dispozície toho, kto úver prijíma na dohodnutú dobu, úrok z omeškania je sankcia za to, že dlžník mešká so splnením peňažného záväzku. Keďže ide o dva rozdielne inštitúty, ktoré sa odlišujú tak svojou podstatou, ako aj funkciami, všeobecne treba vychádzať z toho, že pri omeškaní s vrátením peňažných prostriedkov má veriteľ nárok jednak na úrok z úveru a jednak na úrok z omeškania. Dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov. V ďalšom poukázal na ustanovenia Občianskeho zákonníka, konkrétne na ustanovenie § 658 a § 517 ods. 2 s poukazom na to, že od úrokov dohodnutých podľa § 658 ods. 1 treba odlišovať úroky z omeškania v zmysle § 517 ods. 2. Vo vzťahu k citovaným rozhodnutiam niektorých súdov SR uviedol, že citované rozhodnutia rozhodne nie sú ustálenou súdnou praxou. Idú nad rámec samotného znenia zákona (ustanovenia Obchodného zákonníka) a následne gramaticky zákon a úmysel zákonodarcu vykladajú tak, aby bol za každých okolností zvýhodnený dlžník/spotrebiteľ. Ustanovenie poslednej vety § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, majú vždy prednostne použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, bolo do Občianskeho

zákonníka včlenené s účinnosťou od 01.04.2015 po uzatvorení zmluvy o úvere. Keďže táto právna úprava nemá príslušné prechodné ustanovenia, podľa názoru žalobcu, sa novou právnou úpravou spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 13.06.2014, vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 13. 06. 2014 sa však posudzujú podľa predpisov účinných do 12.06.2014, ak nie je ustanovené

inak, teda na právne vzťahy založené zmluvou o úvere je aplikovateľný § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka. Povinnosť platiť úrok z poskytnutého úveru

žalovaného okrem citovaných ustanovení Obchodného zákonníka vzniká tiež na základe zmluvných dojednaní v článku I. bod 1., 2. a v článku IV. bod 1. Nakoľko zmluva o úvere vyhlásením predčasnej splatnosti úveru nezanikla a odstúpenie od zmluvy predstavujú rozličné inštitúty, žalobcov nárok voči žalovanému na zaplatenie zmluvného úroku nezanikol a trvá až do úplného splatenia istiny pohľadávky, resp. do zániku zmluvy o úvere. Občiansky zákonník neobsahuje žiadne ustanovenie, podľa ktorého by pri poskytnutí úveru veriteľ nemal voči dlžníkovi v omeškaní právo na zaplatenie úrokov. Právny výklad, podľa ktorého by dlžníci v omeškaní boli povinní platiť len zákonné úroky z omeškania a neboli by povinní platiť zmluvné úroky z poskytnutého úveru, by legalizoval zvýhodnenie neplatiacich dlžníkov oproti platiacim klientom. Vo vzťahu k záväznosti uznesenia Najvyššieho súdu SR poukázal na to, že sudca nie je viazaný, okrem iného, ani stanoviskami a judikatúrou Najvyššieho súdu SR. Interpretácia všeobecne záväzného právneho predpisu súdov musí byť v súlade s princípmi materiálneho právneho štátu. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a žalobe žalobcu tak, ako bola uplatnená, vyhovel.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. a III. v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil. Vo výroku I. rozsudok okresného súdu podľa § 386 písm. b) CSP odmietol. Odvolací súd uvádza, že odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca, žalovaný odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie nepodal.

5. V zmysle § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. V zmysle § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Na základe podaného odvolania žalobcu tak v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 2 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalobcu a odvolacie dôvody žalobcu uvedené v jeho odvolaní odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel odvolací súd k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným vo výroku II. vo veci samej, ako aj s jeho dôvodmi stotožňuje a na tieto poukazuje, pričom odvolací súd zároveň konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok; čo sa týka preskúmania veci samej, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby žalobcu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu je vecne správny. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov. K dôvodom odvolania odvolací súd uvádza, že predmetom konania sú nároky žalobcu, vyplývajúce zo zmluvy, ktorá je svojou povahou spotrebiteľskou zmluvou a predmetný vzťah založený touto zmluvou je potrebné posúdiť ako spotrebiteľský vzhľadom k tej skutočnosti, že pri uzatváraní zmluvy žalobca vystupoval v postavení podnikateľa a žalovaný bol nepochybne v postavení spotrebiteľa. Pokiaľ sa žalobca v konaní dovoľáva nárokov na odplatné úroky, ktoré by mu patrili v prípade, ak by bol zachovaný stav zákonnej domnienky, a teda trvanie záväzku zo spotrebiteľskej

zmluvy za stavu, že veriteľ a aj spotrebiteľ budú plniť podľa podmienok v termínoch dohodnutých v zmluve, teda za stavu, že by nedošlo k predčasnému zosplatneniu úveru, odvolací súd uvádza, že tým, že došlo k zosplatneniu úveru zo strany žalobcu, došlo aj k zmene záväzku, ktorá bola privedená omeškaním spotrebiteľa - žalovaného a súčasne predčasným zosplatnením úveru zo strany veriteľa. Zmena záväzku prináša aj zmenu pomerov plnenia a aktivuje režim omeškania v spojení s využitím práva podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. K predčasnému zosplatneniu záväzku došlo konaním veriteľa, pričom predčasné zosplatnenie úveru predstavuje jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové okamžité vrátenie celej požičanej sumy. Rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatnenia úveru spočíva v tom, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne spláca, a teda vracia veriteľovi, za čo patrí veriteľovi úrok. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru však vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Pri predčasnom zosplatnení úveru, teda, veriteľ predčasným zosplatnením navodzuje stav, v ktorom veriteľ má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru. Ak teda nastal (po zosplatnení úveru) stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, ale je povinný zaplatiť úver jednorazovo, niet dôvodu na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu inak patrili za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. Jednorazovým zosplatnením úveru vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania vzniká nárok veriteľovi na úroky z omeškania, a to v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. K námietke žalobcu, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 143/98 nie je ustálenou súdnou praxou a súd nie je viazaný stanoviskami a judikatúrou Najvyššieho súdu SR, odvolací súd poukazuje, že nemožno súhlasiť s vysloveným názorom, že by predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu nebolo možné považovať za ustálenú rozhodovaciu prax. Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR zo dňa 18. 09. 2012 sp. zn. IV.ÚS 479/2012, v ktorom rozhodnutí Ústavný súd SR vyslovil, že považuje za ústavne akceptovateľný výklad rozhodnutia krajského súdu, keď po zosplatnení úveru nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru; teda rozhodnutie súdu prvej inštancie je ústavne komfortné. K odvolacej námietke žalobcu odvolací súd poukazuje na to, že hoci zmluva medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená dňa 28.09.2012 podľa Obchodného zákonníka a aj s prihliadnutím na ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré bolo do Občianskeho zákonníka včlenené zákonom č. 102/2014 Z. z. s účinnosťou od 01. 04. 2015, ustanovenie § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka je aplikovateľné aj na právny vzťah založený zmluvou o úvere, odvolací súd uvádza, že podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia, upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keby sa inak mali použiť normy obchodného práva. Hoci zmluva o úvere uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je absolútnym obchodom podľa § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka a § 497 Obchodného zákonníka, vzhľadom na zákonné ustanovenie § 52 ods. 2 vety tretej Občianskeho zákonníka sa na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ (pričom v konaní nebolo sporné, že dlžník pri uzatváraní zmluvy so žalobcom bol v postavení spotrebiteľa), vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to aj za predpokladu, že by sa inak riadili normami obchodného práva. Z uvedeného zákonného ustanovenia (v znení účinnom od 01.04.2015) vyplýva, že spotrebiteľský charakter zmluvy o úvere predurčuje aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka nielen na ochranu spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, ale na posúdenie všetkých práv založených touto zmluvou, i keď ide o absolútny obchod v zmysle Obchodného zákonníka. Odvolací súd v súvislosti s potrebou aplikácie predmetného zákonného ustanovenia aj na súdnu vec poukazuje na aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, a to na závery obsiahnuté v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Mcd 14/2014 zo dňa 21.04.2015, sp. zn. 8Cdo 13/2014 zo dňa 28.05.2015, v ktorých Najvyšší súd SR vyslovil, že ustanovenia § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia občianskeho práva, aj keby sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred účinnosťou tohto zákonného ustanovenia. Najvyšší súd SR v predmetných rozhodnutiach vyslovil, že aj keď toto zákonné ustanovenie nadobudlo účinnosť dňom 01.04.2015, právny predpis, ktorého je

súčasťou, nemá prechodné ustanovenia, týkajúce sa tejto novely, a preto sa ich účinnosťou vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred dňom účinnosti tohto zákonného ustanovenia.

8. Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

9. Podľa § 386 písm. b/ CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

10. Stranou v CSP sa rozumie žalobca a žalovaný. Odvolanie teda môže podať tá procesná strana, ktorej rozhodnutím súdu prvej inštancie nebolo celkom alebo sčasti vyhovené. Zásadne tak platí, že oprávnené účinne brojiť proti rozhodnutiu súdu odvolaním má len tá strana, ktorá v dôsledku súdom zvoleného spôsobu rozhodnutia utrpela ujmu na svojich právach, resp. ktorej boli napadnuteľným rozhodnutím založené určité povinnosti, a to samozrejme pri splnení ďalšej zákonnej podmienky, ktorou je to, že odvolanie bolo podané včas (teda v zákonom ustanovenej lehote). Pri riadení sa úvahami opísanými vyššie bolo potrebné uzavrieť, že o prípad nedostatku subjektívneho oprávnenia žalobcu na podanie odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcej časti išlo aj v tejto veci. Napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie bolo návrhu žalobcu čiastočne vyhovené, teda žalobca bol stranou sporu, ktorá v dôsledku čiastočného vyhovenia žalobe voči žalovanému zaznamenala v konaní v takejto časti úspech, takýmto rozhodnutím neutrpela žiadnu ujmu na právach a nebola jej uložená žiadna povinnosť. Z týchto dôvodov odvolací súd, aplikujúc ustanovenie § 386 písm. b/ CSP za súčasného aplikovania ustanovenia § 359 CSP odvolanie žalobcu v časti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorej súd prvej inštancie čiastočne návrhu žalobcu vyhovel a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 1 221,13 Eur spolu s príslušenstvom, pričom povolil žalovanému splátky vo výške 30,- Eur mesačne, odmietol.

11. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. a III. ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil. Na doplnenie odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol v súlade s ustanovením § 255 ods. 2 CSP.

12. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 CSP, aplikujúc ustanovenie § 262 ods. 1 CSP a ustanovenie § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol síce v odvolacom konaní úspešnou stranou sporu a v zmysle § 255 ods. 1 CSP by mu prináležal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže však odvolací súd mal za preukázané, že žalovanému žiadne trovy konania v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli, žalovanému nevznikol ani nárok na náhradu trov odvolacieho konania, a preto odvolací súd žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

13. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).